

קיע מספר רב כל כך של שעות-עבודה, של שיחות-טלפון, של פגישות ושל הקצרות בכל מילה מודפסת, כפי שעושה זאת סילבי. מקורותיה מגוונים: שרים, בלשים, עסקנים מתוסכלים, אנשי-ביטחון, כוהנרות, פרוי-פסורים ושגרירים. לא תמיד היא הסוגה אל המקורות; לעיתים קרובות מצלצל אליה אחד מהם ומפציר בה: "את מוכרחה לטפל ב' איש הזה".

כעבור שבוע, או חודש, או אולי שנה, היא מטפלת באיש. ביסודיות, במהימנות, ברישעות אלגנטית.

אילו הסכימה לומר מה היתה רוצה ש' יחקרו על מצבתה, היתה בוודאי בוחרת בפסקו של מר' אנטוניוס, בנאום-ההספד ליוליוס קיסר: "באתי לקבור את קיסר — לא לשבח אותו!"

אבל היא לא אמרה זאת. השבוע איראספר היא להוציא ממנה מילה אחת לפירסום. היא סיברה לדבר על פרשתה ועל משפט רפאל, אפילו עם חבריה-לשעבר. היא חזרה על משפט שמעיה לא פעם מפי אחרים: "אין תגובה". אפשר היה להישבע שהיא נהנית לומר זאת.

מה בעצם קורה בדירתה השכורה בת שלושת החדרים, בקומה השנייה של אחר מרחובותיה השקטים יותר של תל-אביב? אין לה חדרי-אורחים; יש לה טרקלין. רהיטים מסוגנים, שולחן-כתיבה בסיגנון בארוק עמוס לעייפה. הטלפון נראה כ' טעות מודרנית של במאי-סרטים גרוע בתוך התפאורה העתיקה. על שולחן נשי ומצועצע זה, שלעולם איננה מסדרת אותו ("אני פורחת בבאלאגאני!"), כותבת את יצירותיה.

★ ★ ★
"לקבור את קיסר..."

ס ידבני טוענת שחלום חייה הוא "מצב אופקי רגוע, ספרים, עיתונים ושוקר לדים ממילאים", ושאינו חלומותיה הוא "אלוף עצלני חבל הספרותי אובלומוב". אפשר היה לחשוב, שהיא מבלה את מר' בית שעותיה בחדר-השינה הסגול. היא איימה לתבוע לדין מי שיקלקל את שמה ה' רע ויפריסם את האמת עליה: שהיא, בעצם, אשה העובדת קשה מאוד. ספק אם מישוהו בעיתונות העברית מש'

שרון עורכת כבר עתה את המוספון של בית-הספר, מדהימה את מדריכיה, המסרבים להאמין שזה בא לה באופן טבעי, ושהיא אינה קוראת את יצירות אמה.

★ ★ ★
תגובה לרומאנים: חיוך

ה אשה הזוהרת, שחיוכה מושך גב-רים כפי שמושכת אש פתוחה את ה' פרפרים, נראית כהתגלמות הגרושה העליוה. לאמיתו של דבר, מנהלת סילבי — מאז התגרשה בידיות מצבי לפני שמונה שנים — חיים הרמטיים כמעט. היא איננה נראית במקומות-בילוי, כמעט ואינה הולכת להצי-גות-בכורה, מבבילה את סיכוב קניותיה ל' סופרמרקט, לחנות-הספרים ולבוטיק. החיים החברתיים הגלויים שלה מתמקדים בעיקר בבית סוקולוב, מיפגש העיתונאים, הידוע גם כבורסה לדיעות. היא שומרת בקנאות על מעטה מיסתורין המרגיז את הרכילאים. לכל הניחושים על רומאנים היא משיבה בחיוך משועשע.

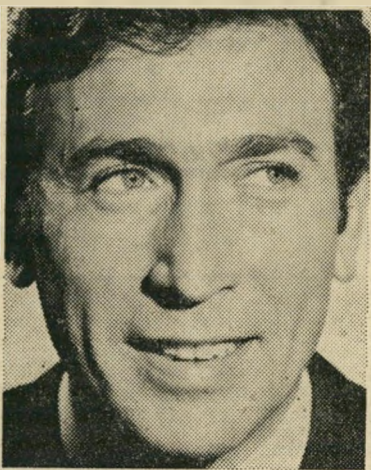
ביקור-פתע. תגובתה הראשונה: "מה, באח לודא שאני באמת חולה?"

כי סילבי של שנת 1959 היתה כבר תוצר חד ומלוטש. שוב לא אותה נערונת בעלת השיער הערמוני המתולתל והגזז, העיניים הירוקות העצומות-למצה, המכני-סיים ההדוקים, והסומק הבא בקלות. בשלב הנוכחי שלה היא אשת-העולם, מד' ברת בקול עמוק, שגורם לה לא-פעם להס' מיק מכעס כשאומרים לה בטלפון "כן, אדוני". היא מקפידה על הופעה אלגנטית, עיניה מאופרות בדיסקרטיות, שפתיה לא צבועות ועור פניה חלק ורוד. "איזה אשה מקסי-מה!" נאנחים אחריה הגברים — עד שנוודע להם שהיא סילבי קשת הנוראית.

"מקסימה, מקסימה", אומרת בתה שרון בת ה-14, תלמידת הכפר הידוק, "אבל טבחית איומה!"

משפט המזהיר, כי בעוד שנים אחדות צפיה לעיתונות העברית קשת נוספת, ש' תטבול את חיציה ברעל שבהשוואה אליו ייראו חיציה של קשת א' טבולים בדבש.

הדגל צילום: מולה - הרמזי

חלצה בכל פה!

כי כל פה לך יודה — וכל חיוך יעלה יפה-יפה כאשר השיניים הן לבנות ובריאות וההרגשה בפה היא נעימה ורעננה מאד עם הטעם הטוב הטעם המוכר והאהוב עליך...

- וכל זאת הודות לטפול נאמן וקבוע במשחות השיניים של "שמון": • פלואוריד — למניעת העששת; • כלורופיל למניעת דימום החניכיים; • שמנתול — בטעם מסטיק; • Superwhite — מלבינה מאין כמוה.

להריואות הפה והשיניים -
משחות השיניים "שמון"